

IV.

§ 49.

Denne Lov træder i Kraft den 1. April 1922.

Regeringen bemyndiges til ved kongelig Anordning at sætte denne Lov i Kraft paa Færøerne med de Lempelser, som ifølge disse Øers særlige Forhold maatte findes hensigtsmæssige.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I den for Tiden gældende Lovgivning om Arv, nemlig Lov Nr. 136 af 27. Maj 1908 med Tillægslove Nr. 127 af 10. Maj 1915 og Nr. 667 af 21. December 1918 har man ikke fundet Anledning til at foreslaa Ændringer af særlig Betydning, bortset fra Afgiftssatserne og Reglerne om Beskatning af Arveforskud o. lign.

Hvad Afgiftssatserne angaar, der sidst er ændrede ved § 1 i Loven af 21. December 1918, har man for at opnaa større Indtægter for Statskassen, maattet foreslaa en Forhøjelse for samtlige Afgiftsklasser og for Arvelodderne inden for disse med Undtagelse af de mindste i Klassen A. og B. 1.000 Kr. Man har derhos anset det for rigtigst at søge den nugældende Afgiftsskala, der kan medføre betydelige Spring i Afgiftsbeløbet for Lødder, der i Størrelse ligger tæt op til hinanden, afløst af en Rateskala, der kan give en jævnt stigende Afgift efter Loddernes Størrelse. Satserne er iøvrigt fastsatte saaledes, at Indtægten af Arveafgiften og den foreslaaede særlige Gaveafgift forventes at blive ca. 25 pCt. større end Beløbet af Arveafgiften efter de nugældende Regler. Indtægtsforøgelsen vil, naar man gaar ud fra det i Finansåret 1920/21 indkomne Beløb ca. 9, Mill. Kr., herefter blive ca. 2,5 Mill. Kr.

Med Hensyn til Arveforskud og Forstrækninger til Livsarvinger, der kommer til Afkortning i Henhold til § 10 i Forordning om Arv af 21. Maj 1845, har Reglen hidtil været den, at de beskattedes med Arveafgift ved Yderens Død, medens de var fritagne for Indkomstskat. Af Gaver, der ikke ydes som Arveforskud, var Modtageren, hvad enten han var Livsarving eller ikke, pligtig til at svare Ind-

komstskat, og det samme gjaldt Forstrækninger til Livsarvinger, naar Afkortning i Arv ikke var anordnet.

Gennemførelsen af disse Regler har i forskellige Henseender voldt Vanskeligheder. Ved Udbetalinger og Gaver mellem beslægtede, særlig mellem Forældre og Børn, er det meget ofte Tilfældet, at Ydelserne i Virkeligheden gaar ud paa en Fordeling af Formuen mellem de arveberettigede inden Arveladerens Død, uden at der er truffet nogen egentlig Aftale om, at Ydelsen skal komme til Afkortning i Arv. I saadanne Tilfælde skulde altsaa egentlig betales Indkomstskat, men dette finder ofte ikke Sted, idet Modtagerne i Virkeligheden regner med, at Ydelserne til dem træder i Stedet for Arv. Reglen om, at der for Arveforskud og Forstrækninger først svares Arveafgift ved Yderens Død, har dernæst den betydelige Ulempe, at Afgiftskravet ofte først gøres gældende en lang Aarrække efter, at den økonomiske Forandring er sket, som begrunder det, og paa et Tidspunkt hvor det ofte kan være vanskeligt at faa Forholdene oplyst, og hvor Afgiftskravet ofte maa føles særlig byrdefuldt af den afgiftspligtige. I den sidstnævnte Henseende har Finansministeren vel ved Loven af 1908 § 3 en særlig Eftergivelsesmyndighed, men denne, der bl. a. er betinget af, at de ydede Midler i alt væsentligt er forbrugt, kan dog i mange Tilfælde ikke raade Bod paa Ulempene. Da det derhos formenes at maatte indrømmes, at det i al Fald ved Formueoverførelser til Slægtninge, der er Giverens Tvangsarvinger, eller dog staar i særlig nært Slægtskabsforhold til ham, er mindre rimeligt at an-